

Sygn. akt I C 450/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Andrzej Lubowiecki

Protokolant Starszy Sekretarz Sądowy Anna Piotrowska

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2016 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko E. C. (1)

o zapłatę

uchyla wyrok zaoczny z dnia 2 lipca 2015 r. i oddala powództwo.

Sygn. akt I C 450/15

UZASADNIENIE

W dniu 11 maja 2015 r. powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł pozew przeciwko E. C. (2) o zapłatę kwoty 6.014,59 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana zawarła umowę kredytową z Bankiem (...) Spółką Akcyjną w W.. Pozwana nie wywiązała się z umowy, wskutek czego powstało zadłużenie dochodzone pozwem. Pozwana była bezskutecznie wzywana przez bank do zapłaty. Na podstawie umowy przelewu wierzytelności wskazany bank przeniósł wierzytelność wobec pozwanej na rzecz powoda. Jako dowód istnienia zobowiązania powód wskazał wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej. Powód bezskutecznie wzywał pozwanego do zapłaty.

Pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zawarł w dniu 21 listopada 2012 r. z Bankiem (...) Spółką Akcyjną w W. umowę sprzedaży wierzytelności. Na podstawie umowy Bank przelewał na powoda wierzytelność wobec pozwanej E. C. (2), wynikającą z umowy z dnia 10 kwietnia 2007 r.

(dowody: umowa sprzedaży wierzytelności – k. 8-15 v., wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji – k. 16)

Powód, reprezentowany przez (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych Spółkę Akcyjną z (...) we W., w dniu 29 kwietnia 2015 r. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, z którego wynika, że

wierzytelność wobec pozwanej z umowy karty kredytowej nr (...) z dnia 10 kwietnia 2008 r. wynosi 6.014,59 zł, w tym 3.262,03 zł tytułem należności głównej i 2.752,66 zł tytułem odsetek.

Wezwanie pozwanego do spłaty całości zadłużenia nie odniosło skutku.

(dowody: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego – k. 7, wezwanie do zapłaty – k. 17-18)

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych przez strony (umowa sprzedaży wierzytelności, pełnomocnictwo, wyciąg z rejestru i in.), których prawdziwości i autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron.

Przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu inwestycyjnego stanowi jedynie dowód nabycia przez powoda wierzytelności od Banku (...). Zgodnie z treścią art. 194 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2004, nr 146, poz. 1546 z późn. zm.) księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Jednakże moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym (art. 194 ust. 2 cytowanej ustawy).

Wyciąg z ksiąg rachunkowych Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. nie stanowi więc dowodu istnienia wierzytelności objętej pozwem. W orzecznictwie trafnie przyjęto, iż domniemanie prawne z art. 244 § 1 k.p.c. w stosunku do wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego odnosić się może co najwyżej do faktu nabycia przez fundusz konkretnej wierzytelności, nie obejmuje zaś samego faktu istnienia tej wierzytelności (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 grudnia 2012 r., I ACa 652/12, LEX nr 1283349).

Wobec powyższego na powodzie, zgodnie z treścią art. 6 k.c., spoczął obowiązek wykazania istnienia przedmiotowej wierzytelności. Pozwana nie potwierdziła istnienia zadłużenia dochodzonego pozwem. Powód nie przedłożył natomiast dokumentów źródłowych potwierdzających istnienie wierzytelności dochodzonej pozwem.

Sąd uznał, że żądanie powoda podlega oddaleniu w całości z uwagi na nienależyte wykazanie roszczenia. Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Powód jako dowody na zasadność roszczenia wskazał jedynie umowę przelewu wierzytelności, wezwanie do zapłaty oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu inwestycyjnego. Dokumenty te nie stanowią dowodu istnienia dochodzonego pozwem roszczenia, ani nie wykazują wysokości zobowiązania. Żaden z dokumentów przedłożonych przez powoda nie pozwala na ustalenie daty wymagalności roszczenia i określenie okresu, za który przysługują odsetki. Nadto pozwany nie wykazał według jakiej stopy procentowej naliczał zadłużenie pozwanej. Brak przedmiotowej umowy kredytowej uniemożliwia również weryfikację zasadności naliczania odsetek umownych.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia, Sąd uznał, że w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie jest możliwe precyzyjne ustalenie daty wymagalności roszczenia, która mogłaby nastąpić po dniu 10 kwietnia 2008 r., i której termin zaprzeczyłby zasadności zarzutu przedawnienia. Brak dokumentu w postaci umowy zawartej między bankiem a pozwaną i wypowiedzenia tej umowy, nie pozwala na ustalenie terminu, w którym ewentualne zadłużenie pozwanej postawione zostało w stan wymagalności w terminie późniejszym niż w dacie zawarcia umowy. To z kolei nie pozwala na ustalenie daty rozpoczęcia biegu przedawnienia w okresie późniejszym niż w dniu 10 kwietnia 2008 r. Aby odeprzeć zarzut upływu trzyletniego terminu przedawnienia wskazanego w art. 118 in fine k.p.c. (związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej kredytobiorcy), powód winien wykazać datę wymagalności roszczenia nie dalszą niż trzy lata przed złożeniem pozwu albo zawieszenie

lub inne przerwanie biegu przedawnienia. Powód takich okoliczności nie wykazał, zatem zarzut przedawnienia jest uzasadniony, bowiem od daty zawarcia umowy do daty wytoczenia powództwa upłynął okres trzech lat.

Mając na względzie całokształt powyższej argumentacji, na podstawie przywołanych przepisów oraz art. 347 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji.

Pozwana wygrała sprawę, więc co do zasady powód winien zwrócić jej koszty procesu. Pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, nie zgłosiła wniosku w tym zakresie, zatem Sąd nie orzekł o tych kosztach.